

Rongybabák

*ti is elhiszitek egyszer,
hogy szépek vagytok s ágyba
feküsztek egy férfi szavára
esett szikrazápor, eső esik
ma már, cseppenként ül meg
hideg orromon
tűzre kerültök rongybabák
tíz perc meleg legyen a
lángból melyben elégték
addigra szárad fel rajtam
az eső melyre kilöktek
szívemnek egykor kedves
lányok*

PINTÉR LAJOS

Szeretnék élni kétezerig

az ideáknak
és
a hatvankét éves Szilágyi Domokosnak
a hatvanéves Kormos Istvánnak

*Halott költőkkel beszélgetek,
mint skizofrén nők a temetőkkel.
Élő versekkel beszélgetek,
mint apáink a menyasszony fákkal.
Szeretnék élni kétezerig — írta,
ki a bölcsőben rengő gyereknek
s bölcs öregeknek egyaránt társa,
írta, mikor harmincéves se volt még,
költőnk Szilágyi Domokos,
vágott magának az időből,
mint kés a kenyérből,
kivágott hatvankét évnyi karéjt.
Legélesebb kés a gondolat.
S kicsorbult, mert ez nem a mi
időnk, kovásza kő,
kicsorbult tőle a kés.*

A harmincnyolc éves időtlen holt
 e nincs-idő hány évvel adósa?
 S Kormosnak? Cormieux-nek?
 Az ötvenhárom éves időtlen holt
 e nincsen-idő hány évvel adósa?
 Öneki héttel. Hiszen írva vagyon
 a kérvény, a vers levél
 az ismeretlen címre:
 október ez, az év októbere,
 valamint életem októbere. S aki
 ötven éve hulltán azt mondja: október,
 az hatvan évet szel ki magának késsel
 vagy vág ki magának foggal-
 körömmel az időből.
 Szeretnék élni kétezerig — mondom
 a gyerek s agg Szilágyi Domokos sorával,
 szeretek játszani
 idegen költők verssoraival.
 Játsszani? Idegen? Hisz nem játék ez,
 s ők nem idegenek. Elidegenített rokonok.
 Kétezerig? Kapok utána a vágynak,
 mennyi is az, hány év, hány napra nap?
 Számolom: negyvenhét év. S fejem
 lehajtva fogadom, mint elítélt,
 ki az elmormolt imát, hallgatja ítéletét,
 s tudja, föllebbezni nem fog ellene.
 Bár az ítélet, e külső
 s a titkolt vágy, e belső egymástól
 olyan távoli, egymástól idegen.
 Ha kényszerek, kényszerű
 képzetek közt élünk, mindez oly idegen.
 A titkolt vágy s a hangos törvény,
 ha szabadon, szabad lélekkel élénk,
 egymással rokon lenne.
 Valóság? Alom-ablak? Hányzori
 csalatkozások, tört üvegek.
 Hol? A mindennapokban. Hol?
 A történelemben. A való, a vak ló
 hányszor ledobta álmainkat. Hol?
 A mindennapokban. Hol? A történelemben.
 Nyár van most, nyári éjszaka.
 Kint önmaga árnyával táncol a fa.
 Július, sugod-e jóslón,
 a játék Kormosé:
 július ez, az év júliusa,
 életemnek is júliusa?
 Huszonnyolcadik évemben
 ha azt mondom most: életem júliusa,
 negyvennyolc évet vágok ki épp
 magamnak e kés-metaforával

vagy vájok ki magamnak körömmel-
foggal az időből.

Negyvennyolc év. Fejem lehajtva
fogadom, mint elítélt,
ki a hazug imát, hallgatja ítéletét,
s tudja, föllebbezni nem fog ellene.
Szeretnék élni kétezerig,
vagy azon túl, mondjuk kétezerötig,
hogy az új évszázad s új évezred is
ne pelenkás, szaros csecsemőként
mutassa magát befelé figyelő szememnek,
hanem nőttében, jártában.

Örökösökre hagyom akkor az ideát,
az álmot, amely valósabb,
mint a kényszerű, irreális valóság.
Itt állunk meg, most lebontom
a vers eddig épített falát.

BERKI VIOLA: HUNYADI BALLADÁK